

[Ingerlise Koefoed]

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1
forkastedes, idet 59 stemte for, 67 imod.

Ændringsforslag nr. 2
forkastedes uden afstemning.

§§ 1 og 2
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 241:

Forslag til lov om ændring af lov om skibsregistrering. (Indekspanterettigheder).
(Fremsat 23/4 86).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Svend Andersen (S):

Jeg vil starte med at udtrykke tilfredshed med, at der nu kan udstedes indeksobligationer ved finansiering af skibe, og det er selvfølgelig det væsentligste. Men det er klart, at disse obligationer jo også rent teknisk skal kunne registreres, og at rettighederne til obligationerne skal kunne registreres.

Vi betragter lovforslaget som ren teknik, og vi kan anbefale det. Vi har ikke ønske om, at det kommer til udvalgsbehandling, og jeg skal derfor anbefale, at det går direkte til anden behandling.

Arne Lund (KF):

Skibskreditfondens indeksobligationer har for så vidt fået en god modtagelse her i folketinget, eftersom folketinget har bevilget fritagelse for realrenteafgift og kursavancebeskatning af disse obligationer. Det er derfor naturligt, da tinglysning af panterrettigheder i

skibe hører under skibsregistreringsloven, at skibsregistreringsloven nu tilpasses, således at man også dér kan tinglyse disse panterrettigheder for indeksobligationerne.

Jeg skal på alle fire regeringspartiers vegne anbefale lovforslaget, og jeg kan føje til, at vi er af den opfattelse, så enkelt og teknisk som forslaget er, at udvalgsbehandling ikke skulle være fornøden. Så sparer vi lidt tid nu i sidste ende af folketingssamlingen.

Larsen-Ledet (RV):

Jeg kan på det radikale venstres vegne sige ja til det foreliggende lovforslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Ønskes der udvalgsbehandling? (Ophold).
Da det ikke er tilfældet, går lovforslaget direkte til anden behandling.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 129:

Forslag til folketingsbeslutning om modernisering af lovgivningen om penge- og kapitalformidlende institutioner og virksomheder.

Af Tove Lindbo Larsen (S) m.fl.
(Fremsat 19/3 86).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Industriministeren (Nils Wilhjelm):

Forslagsstillerne ønsker, at lovgivningen om de penge- og kapitalforvaltende institutter opdeles i en fælles lov og en række speciallove. Fællesloven skal omfatte de krav, som må stilles til alle finansielle institutter, og speciallovene skal i princippet være reglerne i de nugældende love, der regulerer de finansielle institutter.

[Industriministeren]

Forslaget indeholder visse retningslinjer for indholdet af fællesloven og indeholder et forslag om etablering af et fællestilsyn under industriministeriet for alle finansielle institutter. For ca. et års tid siden fremsatte stort set de samme forslagsstillere et til dels lignende forslag med baggrund i Kronebankaffæren og i de tilfælde af brancheglidning, der havde vist sig på daværende tidspunkt. Forslaget blev efter førstebehandlingen den 20. februar 1985 henvist til erhvervsudvalget, men bortfaldt, da det ikke blev færdigbehandlet inden folketingsårets udløb.

Det forslag, vi nu har til behandling, baserer sig ifølge bemærkningerne på de samme forhold. Det anføres, at udviklingen inden for den finansielle sektor er gået stærkt siden da, og at forslagsstellerne derfor ønsker en fornyet debat herom.

Udstedelsen af en fælleslov, der går på tværs af de finansielle institutioner, og som suppleres med en række speciallove, i alt 6, kan på sin vis lyde tillokkende, men jeg har umiddelbart svært ved at se nogen gevinst herved. Lovgivningen må befrygtes, ligesom det i sin tid blev sagt om en altomfattende fælleslov, at blive uoverskuelig og vanskelig at arbejde med. Må jeg blot nævne, at banker og visse kreditinstitutter i deres egenskab af aktieselskaber er undergivet aktieselskabsloven i alle tilfælde, hvor bank- og sparekasseloven ikke indeholder en speciel regel. Efter forslagsstillerens forslag vil dette medføre, at der for disse institutters vedkommende skulle gælde 3 love, nemlig aktieselskabsloven, fællesloven og specialloven. Bortset herfra er det min opfattelse, at en fælleslov som foreslået måtte indskrænkes til at indeholde få generelle bestemmelser, i første række vedrørende ledelsen og om revisionen.

Forslagsstellerne foreslår også en sammenlægning af de eksisterende tilsyn i en fælles tilsynsmyndighed under industriministeriet. Forslag om en samling af tilsynene har været rejst flere gange, også af de berørte sektorer, og der har været peget på flere løsningsmodeller. Regeringen har i særlig grad overvejet disse forslag, fordi et effektivt tilsyn er af afgørende betydning for opretholdelsen af tilliden til penge- og kapitalmarkedet.

Jeg vil ikke udelukke, at fællestilsyn kan indebære visse administrative fordele. På den anden side må tilsynene i deres kontrol gå ud fra, hvilken form for virksomhed der skal

kontrolleres, hvilket indebærer, at de enkelte arbejdsområder teknisk set er ret forskellige. En fælles tilsynsmyndighed måtte i givet fald deles op i forskellige afdelinger med hver deres tekniske speciale. Om en sådan fælles tilsynsmyndighed umiddelbart ville være i stand til at præstere en større og mere effektiv indsats, end tilsynene i dag præsterer hver for sig, forekommer tvivlsomt. Dertil kan føjes, at tilsynene under den eksisterende lovgivning har et effektivt samarbejde.

Jeg er i øvrigt enig med forslagsstellerne i, at der er ved at ske et opbrud i den finansielle sektor. Konkurrencen mellem de finansielle institutter er skærpet betydeligt i de seneste år, ikke mindst som følge af udenlandsk konkurrence. Efter liberaliseringen af kapitalmarkedet er der åbnet for nytænkning på nationalt og på internationalt plan. Nye virksomhedsstrukturer er dukket op, forsikringselskaber etablerer pengeinstitutter, og pengeinstitutter sælger forsikringer. Vi har således set eksempler på, hvorledes finansielle institutter søger at tage tilgrænsende aktiviteter op, der traditionelt har henhørt under andre brancher. Der er også kommet nye finansielle produkter på markedet, og de er fremkommet i kraft af forskellige samarbejdskonstruktioner mellem de finansielle institutter.

Jeg er overbevist om, at udviklingstendenserne og den skærpede konkurrence generelt er til gavn for erhvervslivets finansiering og for forbrugerne, der får tilbudt nye produkter, der er mere tilpasset deres behov.

Jeg mener ikke, at der som nævnt af forslagsstellerne kan anføres eksempler på, at det har været muligt for de finansielle institutter at spille tilsynene ud imod hinanden, eller at det forhold, at tilsynene i dag henhører under to ministerier, bevirker en konkurrenceforvridning på den måde, at de forfølger forskellige formål.

Må jeg generelt om det finansielle marked sige, at regeringen finder, at det er af afgørende betydning at sikre opretholdelsen af et liberalt marked for herigennem at styrke dynamikken og væksten til gavn for erhvervslivet og for samfundet som helhed. Det er vigtigt at styrke institutternes internationale konkurrenceevne.

Forslaget om en modernisering af Københavns Fondsbørs må ses i denne sammenhæng. Den konkurrence- og strukturudvikling, vi oplever i Danmark, finder også sted

[Industriministeren]

på internationalt plan. Åbningen af EFs indre marked understreger betydningen af institutternes konkurrenceevne.

Lovgivningen for de finansielle institutter må reflektere forholdene på området, og der er behov for offentligt og effektivt indseende med, hvad der foregår på det liberaliserede kapitalmarked.

Regeringen er helt opmærksom på, at en fortsættelse af den opblødning af aktivitetsområderne, der sker imellem de finansielle institutter, muligvis vil nødvendiggøre en justering af de tilsynsmæssige regler navnlig med henblik på at sikre, at der ikke sker sammenblanding af virksomhedernes midler.

Vi står over for begyndelsen til en udvikling, og det er farligt at tage lovgivningsinitiativer på et for tidligt tidspunkt. Herved kan man risikere at hæmme en gavnlig og konkurrencefremmende udvikling eller at dreje denne i en forkert retning.

Jeg kan derfor ikke tilslutte mig forslaget om nu at fremsætte forslag om en detaljeret lovgivning.

Regeringen tillægger det imidlertid afgørende betydning, at den igangværende udvikling på det finansielle marked kortlægges og analyseres. Jeg vil derfor snart nedsætte en embedsmandsgruppe for hurtigt at gennemføre et udredningsarbejde på dette område.

Jeg agter på grundlag heraf i det kommende folketingsår at fremlægge den ved dette arbejde fremkomne redegørelse om forholdene på det finansielle marked her i tinget.

Svend Andersen (S):

Som det blev understreget af industriministeren, er dette en delvis genfremsættelse af socialdemokratiets tidligere forslag fra februar måned 1985 om en modernisering af lovgivningen for alt, hvad der har med kapitalformidling at gøre. Dette forslag opnåede desværre ikke den tilslutning, som vi dengang havde håbet på, og derfor prøver vi altså igen med et tilsvarende forslag.

Nu foreslår vi at tage hensyn til nogle af de ting, der blev kritiseret dengang. Dette forslag indeholder en bestemmelse om, at der skal laves en fælleslov, der opstiller de krav, som skal være gældende for alle, der beskæftiger sig med finansiell virksomhed, altså både banker, sparekasser, realkreditinstitutter

og pensionskasser, og andre, der vil beskæftige sig med den slags ting.

Baggrunden er, at der har fundet en meget kraftig brancheglidning sted i den senere tid; industriministeren nævnte selv en lang række eksempler på, hvordan forsikringsselskaber beskæftiger sig med kapitalformidling og pengeinstitutter laver noget, der ligner forsikringsvirksomhed, osv.

Alt dette kan komme til at betyde, at man i en branche glider uden for det område, som man er dækket af rent tilsynsmæssigt, og det er på denne baggrund, vi mener, det er rimeligt, at der gennemføres et forslag, der sikrer, at vi får et ensartet tilsyn for alle disse områder – det drejer sig om ændringer f.eks. af revisionsbestemmelserne, det drejer sig om det fælles tilsyn, og det drejer sig om, at det skal være samlet ét sted under ét ministerium.

Nu bemærkede jeg, at industriministeren gennemgik, hvad der var sket med vores forslag sidste gang, og hvilket resultat der var kommet ud af det, og nu siger ministeren, at man gerne vil gå med til at lave et udredningsarbejde. Derved kom jeg til at tænke på, at industriministeren ikke refererede alt, for da forslaget sidst var til behandling, sagde den daværende industriminister, at der selvfølgelig var behov for at se på bl.a. en skærpende af revisionsbestemmelserne for at sikre, at bestyrelser og offentlige repræsentanter m.v. fik den rigtige orientering for at kunne følge med i, hvad der foregik, og ministeren havde også allerede nedsat en kommission, der skulle se på ændrede revisionsbestemmelser. Det sagde vi selvfølgelig tak for dengang, og resultatet kender vi jo: der er kommet forslag til en skærpet revisionslov, der er kommet forslag til en bekendtgørelse om revisionsbemærkninger, men disse forslag har været ude til høring, og efter de høringsresultater, der er kommet tilbage til industriministeren, har industriministeren altså fundet anledning til at undlade at fremsætte disse forslag, og jeg har forstået, at begrundelsen herfor skulle være, at det kunne virke skadeligt for virksomhedernes konkurrenceevne. Jeg har svært ved at tro, at danske virksomheders konkurrenceevne skulle lide skade ved, at der bliver en rigtig revision, og at der bliver fastlagt en rimelig og en korrekt oplysningspligt for de bestyrelser, de offentlige repræsentanter og de medarbejde-

[Svend Andersen]

re, som skal være med til at træffe disse bestemmelser, og som skal være med til at bære ansvaret for de beslutninger, der træffes i disse forskellige institutioner.

Derfor håber jeg, at det er mere seriøst ment, når ministeren nu siger, at han vil lave et udredningsarbejde, og at resultatet kommer til at afhænge af, hvad man kommer frem til i det udvalg, og ikke af, om de virksomheder, som en lovgivning skal berøre, er interesserede eller ej.

Jeg vil endelig spørge, om det også er den nuværende industriministers opfattelse, at der ikke skal ske en skærpelse af revisionsbestemmelserne, således som der var lagt op til, da dette forslag sidst var til behandling.

Svend Heiselberg (V):

Allerførst tak til hr. Arne Lund, som viste den venlighed at lade mig komme til først.

Af bemærkningerne til beslutningsforslaget fremgår det, at ændringer i lovgivningen om hele kapitalformidlingen vil kræve et temmelig omfattende forarbejde, og jeg er enig i disse betragtninger.

Dermed være ikke sagt, at det ikke er nødvendigt at gennemføre visse justeringer af de tilsynsmæssige regler, men som industriministeren var inde på, vil der i det kommende folketingsår fremkomme en redegørelse om forholdene på det finansielle marked.

Dette tilfredsstillende venstre, og vi håber også, at forslagsstillerne vil acceptere, at man venter, til denne redegørelse foreligger; den vil så kunne danne grundlag for en drøftelse af alle de relevante spørgsmål, som er indeholdt i beslutningsforslaget. Jeg skal derfor afstå fra at kommentere de seks punkter, der er indeholdt i beslutningsforslaget, som venstre må afvise.

Arne Lund (KF):

Jeg vil gerne understrege, at jeg er enig med industriministeren i, at den brancheglidning, der finder sted mellem de forskellige institutioner på penge- og kapitalmarkedet, ikke nødvendigvis er af det onde - tværtimod.

I forbindelse med liberaliseringen af penge- og kapitalmarkedet både udadtil og indadtil er der ingen tvivl om, at der både produktionsmæssigt og også på anden måde er ved at ske det, at erhvervslivet kan få en

bedre og mere alsidig betjening af penge og kapital i de givne situationer, end det hidtil har været tilfældet.

Af samme grund er jeg af den opfattelse, at en i alt fald forhastet lovgivning på dette område må afvises, og at vi bør afvente den undersøgelse, som industriministeren her har stillet i udsigt, og som skal foretages af en embedsmandsgruppe inden for tilsynsmyndighederne under industriministeriet.

Nu har jeg bemærket, at man i beslutningsforslaget, som det er fremsat af socialdemokratiet, ærligt og redeligt indser, at en lovgivning kræver langvarigt forarbejde, og efter at industriministeren har tilsagt en undersøgelse af hele dette felt, håber jeg, at vi i erhvervsudvalget kan blive enige om at afvente denne redegørelse, inden der tages stilling til eventuelle lovgivningsinitiativer, og jeg håber, at socialdemokratiet i alt fald vil lade sit beslutningsforslag ligge så længe.

Jes Lunde (SF):

SF ser positivt på dette beslutningsforslag fremsat af socialdemokratiet. Vi er enige i, at der er behov for en række ændringer i den lovgivning, det drejer sig om, nemlig penge- og kapitalformidlende institutioner og virksomheder.

For det første synes vi, at lovgivningen skal tjene det formål at give gode muligheder for offentligt indblik i, hvad der foregår på dette område, og det synes vi ikke er tilgodeset i øjeblikket, hvor de enkelte institutioner har en sindrig konstruktion af underselskaber og overselskaber og holdingselskaber, som gør, at de kan operere på alle markeder, men hvor det er svært for almindelige mennesker at finde ud af, hvad det egentlig er, der foregår.

Vi synes også, at det, som industriministeren og de borgerlige ordførere betragter som en positiv konkurrencemæssig udvikling, tillige rummer det element, at disse virksomheder bruger en hel del af deres passivitet til at spekulere på, hvordan de kan fifle sig ind under forskellige former for lovgivning og komme ind under et andet tilsyn, og det synes vi er en forholdsvis negativ måde at benytte sin kreative tænkning på. Det var bedre at bruge tænkningen på at lave forretninger fremfor at lave organisatoriske ændringer for at tilpasse sig lovgivningen, sådan at man slipper billigst muligt igennem systemerne.

[Jes Lunde]

Det er det ene, der giver anledning til at ændre lovgivningen. Det andet er hele Kro-nebankaffæren, hvor vi længe har ønsket en opstramning af både tilsyn og revisionsbestemmelser. Sagen har meget tydeligt vist, at tilsynet med banker og sparekasser ikke har levet op til de forventninger, i hvert fald vi havde til dem, så der er et klart behov for en opstramning her, og sagen har også vist, at man ikke har kunnet have den tiltro til revisorers påtegning på regnskaber, som vel flere af os før anså for naturlig.

Det sidste, jeg skal sige lidt om, er socialdemokratiets forslag om, at man også får fælles regler for bl.a. samfundsrepræsentation i bestyrelserne for disse institutioner. Det kan være udmærket, men det at sætte en enkelt offentlig repræsentant ind i sådan nogle bestyrelser hjælper os jo ikke særlig langt. For det første skal det efter vores opfattelse udvides til at omfatte et flertal af medlemmerne i de berørte bestyrelser, og det vil jeg gerne spørge socialdemokratiet om de er enige i. Vi har kunnet læse signaler rundt omkring fra socialdemokrater, som har tydet på, at de måske er enige med os. Det kunne være interessant at vide det, måske ikke lige af hensyn til dette beslutningsforslags skæbne – for vi har jo et folketing, hvor det nok er svært at komme igennem med det – men der kommer jo en dag efter denne, og derfor vil jeg alligevel være interesseret i at få det at vide.

Hvis socialdemokratiet er enig i, at vi har det som fælles mål at få regler om, at der skal være et flertal af offentlige repræsentanter, vil jeg høre, om socialdemokratiet så også vil være med til at bruge det til noget, for én ting er at have alle disse offentlige repræsentanter siddende dér med tavshedspligt og uden nogen som helst kontakt til andre myndigheder og politiske instanser, en helt anden sag er, hvis vi her i folketinget kunne begynde at diskutere en kreditpolitik, at diskutere, hvor vi ønskede finansieringen bevægede sig hen, og så give samfundsrepræsentanterne i bestyrelserne nogle ord med på vejen om, hvad det var, der skulle ske. Det vil jeg gerne høre socialdemokratiets holdning til.

Larsen-Ledet (RV):

Da vi for godt et år siden behandlede et beslutningsforslag fra socialdemokratiet, som

ligner dette her, kunne jeg ikke på det radikale venstres vegne give ubetinget tilslutning til forslaget. Det kan jeg heller ikke i dag, men jeg er enig med forslagsstillerne i, at der på det kapitalformidlende område er sket mange nye ting, og at der derfor er behov for virkelig at få foretaget en analyse af, om den gældende lov på området fortsat er tidssvarende.

Vi kan godt allerede nu afgive enkelte meldinger, f.eks. at tilsynet bør sortere under samme ministerium. Vi ønsker ikke at tage stilling til de omtalte speciallove for de forskellige områder inden for investeringsforeninger, banker og forsikringselskaber, realkreditområdet osv. Men vi tror, der er behov for at skærpe tilsynet generelt. Vi tror, der er behov for en præcisering af bestyrelsesmedlemmers ansvar og indseende med deres virksomhed. Vi tror også, der er behov for en nærmere præcisering af revisionens ansvar over for bl.a. bestyrelsesmedlemmerne i de virksomheder, hvor de har revisionsansvaret.

Vi har en positiv holdning til flere af de elementer, der er i beslutningsforslaget, men da det bliver en meget kompliceret proces at ændre den bestående lovgivning på området, kan vi give tilslutning til industriministerens forslag om at iværksætte et udredningsarbejde vedrørende en modernisering af lovgivningen om penge- og kapitalformidlende institutioner og virksomheder.

Herefter skulle vi på et velfunderet grundlag kunne træffe beslutning om den fremtidige lovgivning.

Brusvang (CD):

På CDs folketingsgruppes vegne har jeg følgende korte bemærkninger til det socialdemokratiske forslag til folketingsbeslutning om modernisering af lovgivningen om penge- og kapitalformidlende institutioner og virksomheder:

Jeg anerkender fuldt ud det positive sigte med dette forslag. På den anden side mener jeg også, at forslaget, selv om teksten måske ikke er så omfattende, alligevel har et meget vidtgående sigte, og jeg må erkende, at jeg har lidt svært ved at overskue det og vurdere konsekvenserne af det. Derfor må jeg tilslutte mig de synspunkter, som ministeren har fremført her i dag.

[Anne Grete Holmsgård]

Anne Grete Holmsgård (VS):

VS ser positivt på det forslag, socialdemokratiet har fremsat, og som jo er en ændret genfremsættelse af det, der blev behandlet sidste forår.

Jeg synes dog, at retningslinjerne for en kommende lovgivning er noget løse, og jeg forstår det egentlig godt, for det er et stort og uoverskueligt område, vi her er i gang med.

Jeg mærkede mig, at industriministeren i starten af sit indlæg sagde, at det kunne lyde tillokkende at lave en vis fælles lovgivning, men at det nok også kunne være lidt vanskeligt at se gevinsten ved det.

Jeg synes godt, man kan se gevinsten, hvis man tager udgangspunkt i, at en fælles lovgivning for det første skal øge gennemsigtheden på de finansielle markeder, for der er ingen tvivl om, at gennemsigtheden er meget ringe i øjeblikket. Hvis man desuden sigtede mod regnskabsprincipper, som gjorde, at regnskaberne var offentligt tilgængelige, og desuden strammede regnskabsprincipperne fra de nuværende særlovgivninger op, så ville man ganske givet kunne få en gevinst ved at lave en lovgivning, selv om der også ville være problemer f.eks. i henseende til, hvor særlovgivningen starter, og hvor den fælles lovgivning slutter.

For det andet mener jeg, det er vigtigt, at man i forbindelse med et eventuelt fælles tilsyn får præciseret, at det tilsyn skal være et aktivt tilsyn.

Nu har Kronebanksagen været nævnt heroppefra, og den kender vi alle sammen rimelig godt, men det er jo ikke det eneste sted, hvor man kan sige der var mangel på aktivt tilsyn. Jeg betragter det i hvert tilfælde som et generelt problem, at tilsynet ikke er mere aktivt, end det er på dette område.

For det tredje er der revisionsprincipperne, og for det fjerde er der det spørgsmål, der har været nævnt med hensyn til samfundsrepræsentationen. I den forbindelse finder jeg ikke, at det vigtigste er at få flere ind som samfundsrepræsentanter, men derimod at få præciseret deres pligter og rettigheder. Med de pligter og rettigheder eller rettere sagt mangel på samme, som de har i øjeblikket – og specielt tænker jeg naturligvis på tavshedspligten – mener jeg ærlig talt, at de mere har en forskønnende end en reel effekt på disse områder. Jeg synes ikke, der

er nogen gevinst ved at få flere af slagsen, hvis de ikke også får frataget tavshedspligten, og det kan godt gøres, uden at man dermed udleverer følsomme oplysninger om de enkelte kunder.

Vi har diskuteret det meget indgående flere gange, bl.a. sidste år, hvor vi fremsatte et forslag om rettigheder og pligter for samfundsrepræsentanter i pengeinstitutternes bestyrelser.

Når jeg selv har gjort opmærksom på, at jeg også finder, det er et svært gennemskueligt område, betyder det også, at jeg ser positivt på, at industriministeren har sagt, at der vil gå et udredningsarbejde i gang.

Jeg synes, det ville være en god idé, om vi sigtede mod et udredningsarbejde af samme karakter som det, vi bad det økonomiske råd om at lave vedrørende pengepolitikken for et par år siden, og hvor vi fik en meget grundig gennemgang sidste efterår fra det økonomiske råd. Jeg synes egentlig, det er oplagt at bede det økonomiske råd om at foretage et udredningsarbejde vedrørende de finansielle institutioner og bede dem gentage det. Jeg kan huske, at vi diskuterede muligheden for at få kapitalformidling ind under den redegørelse, vi fik sidste efterår – det blev vist foreslået af den radikale ordfører, hr. Estrup, i sin tid – men det kom altså ikke med, da vi skrev den endelige betænkning. Det synes jeg vi kunne sørge for kom ind nu her. Jeg synes også, det har den fordel, at det er en i hvert fald rimelig uafhængig institution, der vil komme til at lave udredningsarbejdet – jeg siger rimelig, fordi jeg selv har været en af dem, der har kritiseret det økonomiske råd for ikke at være ganske uvildigt.

Men alligevel mener jeg, det ville være en god idé at prøve at gentage nummeret, sådan at folketinget har et godt og grundigt arbejde at gå ud fra, når man engang skal tage stilling til en fælles lovgivning, hvad der skal ind i den, og på hvilken måde den skal forbedre den nuværende lovgivning.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Det er vigtigt, at vi i vort land kan bevare tilliden til og troen på pengeinstitutioner, og man kan godt sige, der i forbindelse med Kronebanken skete det, at mange ganske almindelige sparere fik deres tillid ødelagt ved, at noget sådant kunne lade sig gøre.

[Inger Stilling Pedersen]

Dengang var vi alle sammen enige om, at noget sådant ikke måtte kunne ske, og at vi måtte have skærpet tilsyn o.lign.

Så står vi over for et forslag i dag, som jeg egentlig godt forstår intentionerne i, som jeg også opfatter positivt, men jeg kan ikke se, hvordan vi under et almindeligt udvalgsarbejde skulle kunne nå at få stillet alle nødvendige spørgsmål og få forslaget gennemdrøftet. Derfor synes jeg, det er en vældig god idé, at ministeren selv sætter et udredningsarbejde i gang, sådan at vi kan få forelagt så meget relevant materiale som overhovedet muligt. Det kan så give sig udslag i en drøftelse i folketinget, som så måske igen kan resultere i et eller andet. Derfor er vi meget positive over for denne idé og håber så, at vi kan få et arbejde, der virkelig betyder noget og er til gavn for den tillid, som vi gerne skulle have til vores pengeinstitutioner.

Tove Lindbo Larsen (S):

Jeg vil gerne begynde med at takke de partier, der har givet udtryk for positivitet over for det beslutningsforslag, vi har fremsat. Jeg vil også gerne takke de partier, der har været positive over for intentionerne med at se på dette område, uden at de dermed har sagt klart ja til dette forslag til folketingsbeslutning.

Også tak til ministeren for de positive bemærkninger, der fremkom i forbindelse med kommentarerne til vores forslag.

Når jeg vurderer, hvad der er sagt om forslaget her, fornermer jeg, at der er en interesse for at få, man kan vist bruge ordet »kulegravet« område, og det fornermer jeg også at der er interesse for uden for folketinget, for i den offentlige debat, der har været om sagen, har det jo været tilkendegivet fra folk fra pengeinstitutionerne, der sidder med det store ansvar, at de faktisk også er interesseret i, at man får set nøjere på dette område.

Der er flere, der har sagt, at det er et vidtgående, et stort arbejde, og præcis derfor er det også et beslutningsforslag, for vi har da ikke haft den intention at lave et lovforslag på dette meget store område. Men vi har følt, at det har været nødvendigt at præcisere nogle punkter, som det vil være vigtigt at man tager med, når der kommer en ændret lovgivning på området.

Her vil jeg da gerne pege på, at Danmark jo ikke er et enestående tilfælde, hvad angår en opdeling af lovene, sådan som vi her har foreslået. Der findes andre lande, som har fælleslovgivning og speciallove. Der findes også lande, som har det hele i én stor lov, som det var vores oprindelige tanke, første gang vi fremsatte forslaget, men det var der jo ikke interesse for, og hvis man vil have nogle af sine synspunkter igennem, må man prøve at følge de signaler, der gives ved førstebehandlingen af forslagene. Derfor har vi skilt det ad og sagt: ja men lad os så lave en fælles lov, hvor vi har de fælles regler, og lad os lade være med at skele til, om pengeinstitutioner er en bank, en sparekasse eller andre kapitalformidlende institutter, men lad os se nærmere på, hvad det er, disse pengeinstitutioner beskæftiger sig med, og lad det være temmet for hele lovgivningsområdet.

Jeg forstod på ministeren, at han på den ene side sagde: det er rigtigt at kigge nærmere på dette, og det kan måske være meget praktisk med en fælleslov og en speciallov, men alligevel, ved en nøjere gennemgang er der vist ingen større gevinst ved det. Og dette »på den ene side, på den anden side« fortæller mig, at det er rigtigt, at vi får kigget på dette område. Jeg skal senere komme tilbage til ministerens konklusion vedrørende hele beslutningsforslaget.

Men jeg vil godt pege på, at når vi har ment, det var rigtigt at lave en opdeling, som tilfældet er her, er det, fordi vi har oplevet – og det har andre selvfølgelig også gjort – at man har brugt meget tid og mange kræfter på at finde ud af, om man nu kunne tilpasse sig det ene eller det andet tilsyn, og derfor mente vi, at ud over dette med at lave de to forskellige lovtyper ville det være vigtigt at præcisere, at vi havde tilsynsmyndigheden samme sted. Nu ved jeg godt, at man selvfølgelig samarbejder og taler sammen, som ministeren også gav udtryk for det, men det er et bedre og et mere effektivt samarbejde, der kan foregå, hvis det er et samlet tilsyn, også selv om det er opdelt i forskellige afdelinger, som ministeren gav udtryk for at det måtte være.

Min konklusion vedrørende hele spørgsmålet om de tilkendegivelser, der er kommet om tilsynet, er derfor helt klart, at vi stadig har den opfattelse, som jeg også synes at kunne fornemme at mange andre har, at til-

[Tove Lindbo Larsen]

synet må ligge ét sted, og vi finder det naturligt, at tilsynet ligger i industriministeriet.

Jeg er også opmærksom på, at mange har sagt, at der er ved at ske et opbrud på området. Der er nye strukturer – det var også det ord, ministeren brugte – og præcis derfor er det nødvendigt, at vi får et skærpet tilsyn, at vi får en gennemsigtighed for forbrugerne, sådan at man præcis ved, hvad det er, man står over for. Og til dem, der har sagt, at det er en fordel for brugerne, vil jeg da gerne sige, at vi jo ikke har talt imod, at man kan lave opbrud på området. Vi har tværtimod sagt, at når der er dette opbrud, er det nødvendigt, at vi får en stærkere styring og en bedre kontrol, sådan at man kan føle både tryghed og sikkerhed ved dette system. Vi afviser altså ikke brancheglidningen, sådan som hr. Arne Lund gav udtryk for det i sit første indlæg.

Ministeren sagde, at det var farligt at tage lovgivningsinitiativer for tidligt. Vi har heller ikke noget ønske om at tage et lovgivningsinitiativ for tidligt, men vi har et ønske om, når vi kan se, at der sker brancheglidninger og vi har eksempler på, at bestyrelsesmedlemmer ikke har fået tilstrækkelige oplysninger, og når vi har følt, at revisionen og regnskabsbestemmelserne ikke er tilstrækkelig strikte, at få præciseret i en lovgivning, hvordan det skal være. Det er også et af punkterne, vi har nedfældet i vores beslutningsforslag: en stærkere styring af regnskabsbestemmelserne og en forpligtelse til for revisionen at være mere oplysende over for både bestyrelsesmedlemmerne og selvfølgelig også direktionen, samtidig med at direktionen også er mere opmærksom på at være oplysende over for bestyrelsesmedlemmerne. Det er disse regler, vi mener det ville være hensigtsmæssigt at sætte ind i en fælles lovgivning for området.

Så skal jeg lige understrege det, som socialdemokratiets ordfører gav udtryk for, at vi har faktisk noget til gode, hvad angår revisionsbestemmelserne. Vi har her fra folketingets talerstol helt klart fået en tilkendegivelse fra den daværende industriminister om, at han var villig til at se på revisionsbestemmelserne, og han gjorde det faktisk også, men gennemførte det ikke, da det kom til stykket. Derfor mener vi, det er utrolig vigtigt at få præciseret, at der må ske nogle ændringer med disse revisionsbestemmelser og også

med den måde, som revisionen tilkendegiver over for bestyrelsen på, hvilke oplysninger der er relevante.

Så spurgte hr. Jes Lunde om vores holdning til antallet af samfundsrepræsentanter, og dér er det ikke nogen hemmelighed – det står helt klart i vores politiske program – at vi mener, endemålet må være, at lønmodtager- og samfundsrepræsentanter udgør flertallet, men vi mener ikke, det er relevant at komme med forslag om det for øjeblikket med den sammensætning, folketinget har. Vi fraviger naturligvis ikke vores principper, men vi finder det urealistisk, og derfor har vi heller ikke anført det i det beslutningsforslag, vi står med nu.

Ministerens forslag om, at der nedsættes en embedsmandsgruppe – sådan mener jeg ministeren sagde det – til at foretage et udredningsarbejde, er vi da også interesseret i. Vi kan jo konstatere, at der ikke er flertal for at pålægge regeringen at komme med et forslag efter de seks punkter, der står her, og så vil naturligvis det næstbedste for os være, at man får lavet en udredning for hele området, sådan at vi har et grundlag at gå videre på.

Jeg vil med det samme sige, at den redegørelse forventer vi kommer i næste folketingssamling, og vi forventer faktisk også, at man kan få nogle kommentarer fra de almindelige høringsberettigede parter til en sådan redegørelse, sådan at det udredningsarbejde, der i almindelighed foregår i et udvalg med repræsentanter for relevante organisationer, vil kunne gennemføres på en lidt anden måde, idet udredningsarbejdet ligger til grund for en høringsprocedure.

Jeg tror, at jeg med den tid, der har været til rådighed her, har været inde på det meste af det, der er sagt. Jeg er enig med fru Anne Grete Holmsgård i, at vi har diskuteret hele dette spørgsmål tidligere, og vi mener også, at vi med det forslag, der foreligger her, har tilgodeset de synspunkter, der er fremkommet i debatten tidligere her i folketinget.

Industriministeren (Nils Wilhjem):

Jeg vil gerne takke for de bemærkninger, der er faldet i forbindelse med debatten her, og de tilkendegivelser, der er kommet vedrørende det forslag, jeg har stillet. Jeg vil gerne prøve lige at nærme mig problemstillingen lidt igen.

[Industriministeren]

Forholdet er det, fornemmer jeg af debatten, at der stort set er bred enighed om meget af substansen i forslaget: ønsket om at kigge på kapitalmarkedsområdet bl.a. for at sikre, at der ikke sker konkurrenceforvridning, for at sikre, at der er et effektivt offentligt indseende med hele dette område, og for at sikre, at der på liberaliseret basis er et effektivt udbud af produkter. Herom synes der at være ganske stor enighed.

Hensigten med regeringens forslag er jo den: lad os først og fremmest se på at få lavet et effektivt udredningsarbejde, og lad os derefter på basis af dette tage stilling til, om der er behov for tilpasninger lovgivningsmæssigt med hensyn til tilsyn og andet.

Når der er valgt en embedsmandsgruppe til at forestå dette udredningsarbejde, er det bl.a. sket af hensyn til den tidsmæssige faktor. Der er for mig ingen tvivl om, at et sådant udredningsarbejde vil kunne gennemføres effektivt, i nogen grad måske over den samme læst som ved det udredningsarbejde, der blev lavet af en embedsmandsgruppe som grundlag for den børsreform, vi netop nu er i gang med at skulle gennemføre. Jeg tror, at hvis man valgte en anden løsning, den tunge udvalgsløsning, ville vi være ude i en tidsmæssig situation, som ville være uacceptabel for alle parter.

Det er klart, at i forbindelse med udredningsarbejdet vil man naturligvis fra embedsmandsgruppens side tage kontakt til de eksterne relevante institutioner, eventuelle myndigheder, interesseorganisationer osv. for at få deres synspunkter inddraget i behandlingen af dette afgørende spørgsmål.

Det blev af fru Anne Grete Holmsgård nævnt under debatten om tilsynene, at man kunne ønske sig mere aktive tilsyn. Jeg har den klare opfattelse som minister, at de tilsyn, vi har i dag, bestemt er aktive tilsyn og selv tager initiativer, når de ser områder, hvorpå der er behov for et mere indgående offentligt indseende. Men det er et område, som er i opbrud, herom er vi alle enige og dermed om det stærke, helt naturlige ønske om effektivt offentligt indseende og om, at vi får stemt disse ting af, får dem bedømt set ud fra det synspunkt, at der sker mange nydannelser på området.

Hr. Svend Andersen og nu sidst fru Tove Lindbo Larsen kom ind på spørgsmålet om revisionspåtegning og det tilsagn, der tidlige-

re var givet, og jeg vil gerne sige, at jeg fulgte denne problemstilling fra en lidt anden synsvinkel, da den blev behandlet. Jeg kender ikke detaljerne i det, men jeg vil gøre opmærksom på i diskussionen om bestyrelse og revision, at revisionen jo er til rådighed for bestyrelsen og for samtlige bestyrelsesmedlemmer, som kan stille alle de relevante spørgsmål, som de nu engang kunne have ønske om at stille til virksomhedens revision, og få dem besvaret. Jeg har en klar fornemmelse af, at når man veg tilbage for at ændre på lovgivningens bestemmelser på disse områder, var det ud fra konkurrencehensynet for virksomhederne, og det er det, der kommer til udtryk i selve revisionspåtegningen. Her er det meget afgørende, at selve den i regnskabet anførte revisionspåtegning følger internationale regler, således at man ikke på dette område i og for sig sår tvivl om, hvad der er indholdet af en revisionspåtegning.

For så vidt angår det andet, mere interne forhold, revisionens forhold til virksomhed og bestyrelse, er der i den nuværende lovgivning rige muligheder for, at bestyrelsesmedlemmerne, de medarbejdervalgte repræsentanter og de generalforsamlingsvalgte såvel som det af det offentlige indsatte bestyrelsesmedlem, kan stille alle mulige spørgsmål og også få disse besvaret.

Jeg vil dog gerne sige til hr. Svend Andersen, at jeg naturligvis i forbindelse med dette udredningsarbejde også skal få den facet med, som hedder revisionen, det er ganske naturligt, således at vi får vendt dette spørgsmål og i forbindelse med den senere behandling af denne redegørelse også får vendt dette vigtige punkt.

Tove Lindbo Larsen (S):

Jeg er glad for ministerens sidste bemærkning om, at man også vil tage revisionsbestemmelserne med i udredningsarbejdet. Jeg må faktisk gå ud fra, at hele behandlingen af dette beslutningsforslag i folketinget også vil ligge til grund for det kommende arbejde, sådan at man kan læse sig til, hvad de forskellige politiske partier har af opfattelser på området. Dermed mener jeg selvfølgelig ikke, at en embedsmandsgruppe skal tage politiske synspunkter til sig, men de kan da indgå i arbejdet.

[Tove Lindbo Larsen]

Jeg vil gerne spørge ministeren om hans præcise holdning til spørgsmålet om, at industriministeren skal have en bedre kontakt til samfundsrepræsentanterne. Det er jo også en af de ting, vi har diskuteret meget, at vi havde fornemmelsen af, at den dag man blev udpeget til at være samfundsrepræsentant i et pengeinstitut, var det næsten både første og sidste kontakt, man havde med industriministeren, i hvert tilfælde indtil den dag man blev skiftet ud. Vi mener, som vi også har givet udtryk for det i forslaget, at der bør være bedre kontakt mellem samfundsrepræsentanterne og industriministeren, og det synes jeg det ville være nyttigt at få en kommentar fra ministeren om.

Jeg ved ikke rigtig, om jeg forstod det rigtigt, at tidsmæssigt måtte det blive sådan, at dette udredningsarbejde ville være klar til næste folketingssamling, og at man så formentlig skulle tage bestik af, hvad partierne mente om det, før den til den tid siddende industriminister ville fremsætte et forslag i folketinget. Så kan man med rette sige, at ting tager tid. Det ved vi også godt. Vi er også indstillet på, at et udredningsarbejde kan være en udgang på behandlingen af dette forslag, og sker det, synes vi også, vi er kommet et skridt hen ad vejen.

Jes Lunde (SF):

Fru Tove Lindbo Larsen fandt tiden knap til besvarelser i første runde, og det er måske forklaringen på, at der ikke blev plads til at svare på, hvor vidt socialdemokratiet er villigt til at gå med hensyn til at benytte sig af et flertal af offentlige repræsentanter i disse bestyrelser. Jeg fik bekræftet, at man var indstillet på et flertal af lønmodtagere og offentlige repræsentanter, men det mest interessante for mig er ligesom for fru Anne Grete Holmsgård, hvad man vil benytte dem til: er man indstillet på, at de skal spille den rolle at påvirke kapitalformidlingen ved at være med til at fastsætte kriterier for, hvor man kanalisere sine penge hen?

Derudover vil jeg gerne sige, at fru Anne Grete Holmsgårds idé om at lade en uafhængig instans stå for redegørelsesarbejdet i forbindelse med denne lovgivning efter min mening er en god idé. Det er generelt godt at have friske øjne til at se på sagerne, og det er også generelt godt, at det er nogle, som er

uafhængige af de institutioner, som opererer på området. Hvis industriministeriets repræsentanter skal udarbejde en redegørelse på dette område, kan det måske føles tungt for industriministeriets repræsentanter, hvis de må erkende, at der er mangler i det nuværende tilsyn, som de selv har stået for. Jeg synes altså, det er ganske udmærket at lade en uafhængig instans lave redegørelsesarbejdet.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Allerførst vil jeg sige til industriministeren, at en af de ting, vi erfarede i erhvervsudvalget under Kronebanksagen, var, at sparekassetsynet absolut ikke kan betegnes som noget særlig aktivt tilsyn. Det var det ikke i forhold til Kronebanksagen, i hvert tilfælde ikke så aktivt, at det havde været i stand til i tide at få sporet sig ind på de problemer, der var ved at opstå i Kronebanken.

Noget andet er så, at samfundsrepræsentanten heller ingen nytte gjorde dér, for det gjorde han vitterlig ikke.

Men vi gravede desuden lidt i, hvordan tilsynet ellers blev ført inden for dette område, og det hovedindtryk, vi dengang fik, var, at man med jævne mellemrum fører et tilsyn, altså man kommer og kigger lidt, men det er jo ikke det, jeg forstår ved et egentligt, aktivt tilsyn, for hvis man skal have et tilsyn, skal det være så aktivt, at det er i stand til at fange problemerne tidligt i forløbet, ikke kun til at konstatere, at de 95 pct. ser udmærket ud, men til at få fat i haserne på de 5 pct., eller hvilken procent man nu kunne sætte på. Sådan fungerer tilsynet altså ikke, og det er derfor, jeg fremhæver nødvendigheden af et aktivt tilsyn.

Så vil jeg godt sige om udredningsarbejdet, at jeg er glad for at få hr. Jes Lundes positive udtalelser om at lade det økonomiske råd foretage dette, og jeg vil egentlig gerne høre – selv om fru Tove Lindbo Larsen har en anden idé, nemlig den om et bredere udvalgsarbejde på området – på hvilken måde socialdemokraterne stiller sig til at lade det økonomiske råd foretage udredningen på dette område. Og jeg vil naturligvis også meget gerne høre, hvad de radikale – eller andre for den sags skyld – mener om det. Jeg mener, der er nogle gevinster ved det, og det er ikke for at sige: æv bæv, vi vil ikke have industriministeriet til at sidde og lave det! –

[Anne Grete Holmsgård]

men vi har jo erfaring fra andre ministerielle områder for, at der kan være gode argumenter for at lægge det i en eller anden form for instans, der ligger uden for ministerieregie, for naturligvis er et ministerium underlagt en politisk ledelse. Sådan er det jo, og sådan bliver det ved med at være, så det er ikke et spørgsmål om at stemple arbejdskraften som for ringe til at udføre arbejdet.

(Kort bemærkning).

Larsen-Ledet (RV):

Vi er som tidligere sagt her fra talerstolen enige i, at der bør foretages et udredningsarbejde vedrørende de elementer, som knytter sig til beslutningsforslaget.

Vi har ikke taget stilling til, hvem der efter vores opfattelse bør foretage dette, men jeg kan i hvert fald sige til fru Anne Grete Holmsgård, at jeg er villig til positivt i min gruppe at fremlægge forslaget om, at det bør være det økonomiske råd, og at give meddelelse om resultatet til erhvervsudvalget.

(Kort bemærkning).

Tove Lindbo Larsen (S):

Der blev stillet et par konkrete spørgsmål i sidste omgang her, og det ene lød, om vi ville benytte det flertal, der engang med tiden måtte blive i pengeinstitutterne, og dér vil jeg svare på den måde, at det er klart, at de mennesker, der sidder der, skal gøre deres indflydelse gældende. Jeg synes ikke, det er nemt klart og tydeligt at sige her og nu, hvordan det skal foregå i fremtiden på det område, men når der er et flertal, skal det selvfølgelig også gøre sin indflydelse gældende.

Fru Anne Grete Holmsgård spurgte, hvad vores holdning var til forslaget om, at det økonomiske råd skulle komme med denne redegørelse, og dertil vil jeg sige, at den pengepolitiske redegørelse, som vi har fået fra dem, fandt vi var meget højt kvalificeret og udmærket. Jeg ved ikke, om ministeren kunne forestille sig et embedsmandsudvalg, hvori man kombinerede nogle folk fra industriministeriet med nogle fra det økonomiske råd. Jeg synes faktisk, det er et spørgsmål, som er egnet til en drøftelse i udvalget, men jeg vil da gerne svare på den måde, at vi var godt tilfreds med den pengepolitiske redegørelse,

der blev udarbejdet af rådet i sin tid, og så vil jeg foreslå, at vi drøfter det øvrige i udvalget.

Industriministeren (Nils Wilhjelm):

Til fru Tove Lindbo Larsens spørgsmål om kontakt til ministeriet fra samfundsrepræsentanterne i bestyrelserne vil jeg gerne sige, at der er da alle mulige kontaktmuligheder. Jeg mener, det må være ganske naturligt, at disse bestyrelsesrepræsentanter, hvis de har problemer eller spørgsmål af enten principiel eller anden art, har alle muligheder for at tage kontakter op; det er der intet der forhindrer dem i i dag. Jeg tror ikke, det gøres i nogen nævneværdig udstrækning, men det er jo ikke systemets fejl, det må jo være de pågældendes egen fejl. De sidder med et ansvar, og de må lære at leve op til dette ansvar, og hvis de har nogen problemer i så henseende, må de henvende sig. Jeg kan ikke se, der er behov for at lave nogen form for ændringer i dette system.

Så er det kommet frem et par gange, om man eventuelt skulle overveje at lade det økonomiske råd udføre et sådant udredningsarbejde. Jeg vil sige, at det er min umiddelbare opfattelse, at det ikke er særlig hensigtsmæssigt, idet man ikke dér har tilstrækkelige ressourcer og erfaringer til behandlingen af dette område, som alle jo har været enige om er ganske kompliceret. De ressourcer ligger i ministeriet, så set ud fra ønsket om – som jeg tror alle er enige om – at få et sådant udredningsarbejde lavet inden for en overskuelig tid, så vi kan tage fat på diskussionen om, hvad konsekvenserne skal være af det, vi måtte se af en redegørelse, tror jeg, det vil være hensigtsmæssigt at lade den lave af embedsmændene i ministeriet, naturligvis med den fornødne kontakt udadtil, herunder også til det økonomiske råd. Jeg er ikke så nervøs for, at de ikke kan gennemføre det; det tror jeg de kan, også med den grad af uafhængighed, som der er behov for. Jeg vil her blot henvise til hele det udredningsarbejde, der blev lavet vedrørende børsreformen, og som jeg egentlig kun har hørt positive bemærkninger om.

(Kort bemærkning).

Tove Lindbo Larsen (S):

[Tove Lindbo Larsen]

Det skal være meget kort. Det drejer sig om ministerens kommentar om, at samfundsrepræsentanterne havde alle muligheder for at få kontakt med ministeren eller ministeriet, hvis det var det, man ville. Jeg mener nu, at hvis man fra ministerens side vil have et samarbejde med samfundsrepræsentanterne, skal det foregå på en anden måde, end at de altid er velkomne om torsdagen, hvis det skulle være. Det er måske også stillet lidt skarpt op, at det lige skal være i modtagelstiden, og det er heller ikke så meget det, jeg mener, men et samarbejde med repræsentanter, man sætter ind i bestyrelser, vil jo have en anden karakter, hvis det er ministeren, der indkalder til et årligt møde, hvor man drøfter ting, som kan have en fælles interesse for samfundsrepræsentanterne. Jeg mener, der er en markant forskel på, om man kan komme, hvis der er noget, man vil sige, eller man indbydes til et orienteringsmøde, eller hvad det nu måtte være.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 245:

Forslag til lov om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed m.v. (TV 2).

(Fremsat 23/4 86).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Tastesen (S):

Socialdemokratiet er positivt indstillet over for dette lovforslags hovedformål, at der

oprettes en ny landsdækkende TV-kanal uden for Danmarks Radio.

Vi mener, at mediepolitik også er kulturpolitik. Hvis der er noget, som der vil være behov for over for den strøm af udenlandsk TV af mere eller mindre god kvalitet, der vil strømme ned over os i de kommende år, så er det en udvikling af de kreative kræfter, der findes i Danmark på medieområdet. Dansk sprog og kultur skal have bedre betingelser for at leve i den nye medieverden. Desværre har hensynet til dansk kultur ikke været det vigtigste for regeringen. For regeringen har indførelsen af et kommercielt, reklamefinansieret TV 2 været et prestigeprojekt, der for alt i verden skulle gennemføres.

I første omgang fremsatte den tidligere kulturminister, fru Mimi Stilling Jakobsen, et forslag om, at TV 2 skulle gives i koncession på forretningsmæssige betingelser til de kapitalstærke kredse, der måtte være interesseret. Den gik ikke. Der var ikke noget flertal.

Gennem lange forhandlinger med socialdemokratiet og det radikale venstre nåede man derefter frem til et forslag byggende på entreprisemodellen, som mediekommisionens flertal havde anbefalet. Forhandlingerne kunne ikke afsluttes, fordi regeringen stædigt holdt fast ved, at TV 2 skulle reklamefinansieres. Det radikale venstre havde her givet regeringen visse forhåbninger.

Da forhandlingerne fortsat trak ud, blev kulturministeren udskiftet, og den tidligere formand for mediekommisionen, H. P. Clausen, skulle som ny kulturminister gøre arbejdet færdigt. Vi havde visse forhåbninger til, at der nu skulle føres kulturpolitik i stedet for reklamepolitik, men den nye kulturminister havde ikke brug for at tale med socialdemokratiet. Toget er kørt, som statsministeren sagde. Flertallet i det radikale venstres folketingsgruppe er stået på reklametoget. O.k., der er et mindretal – og det kan vi glæde os over – som har mulighed for at trække i nødbremsen, inden man når frem til den kommercielle endestation.

Lovforslaget går ud på, at seerne skal betale højere licens for at få lov til at se reklamer i et kommende TV 2, og det lyder jo lidt mærkeligt. Det radikale venstres holdning i denne sag er vejrsmølleagtig. Først er man stærkt imod reklamefinansiering, helt i overensstemmelse med folketingets flertal. Så fremsætter man et stærkt puritansk forslag